

Record d'Enric Serras i Coromines

ANTONI TRENCHS I RUIZ / *Ex Vicepresident de la Unió de Botiguers de Mataró*

Devia ser pels volts de l'any 1978, quan afortunadament vaig tenir l'opunitat de conèixer per primera vegada el dinàmic Enric Serras i Coromines. Aquest dinamisme que se sustentava en base als seus estudis d'enginyer tèxtil cursats a Terrassa, li permeté fundar una fàbrica a Vilassar i a continuació, a col·laborar conjuntament amb els quatre germans en la Sastreria Serras de Mataró, tots ells fills del que en va ser el fundador, senyor Enric Serras i Pascual, originari de Sant Hilari Sacalm.

Els primers contactes que vàrem tenir, ja ho van ser en defensa del sector comercial, tot visitant ensems a l'alcalde de Mataró, sobretot perquè en aquells moments l'ajuntament ja planificava la instauració del nou impost de radicació.

Tot reunint-nos esporàdicament amb un petit grup de comerciants i davant les perspectives de canvis imminents, no tardà gaire a incitar-nos en la necessitat d'agrupar-nos com a col·lectiu proposant-nos alhora una visita a la ciutat de Reus, ciutat pionera en la constitució de la primera unió de botiguers de Catalunya.

No cal dir que, com a resultat d'aquesta inquietud per ell mateix canalitzada, la següent proposta fou la constitució a Mataró de la Unió de Botiguers, acte legal que amb tota solemnitat va tenir lloc al Foment Mataroní, el dia 26 d'octubre de 1978.

De l'assemblea constituent i per la unanimitat dels assistents en sorgí elegit com a president el mateix Enric Serras, acompanyat del vicepresident, Antoni Colomer encapçalant ambdós

una junta composta per catorze botiguers mataronins entre els quals m'hi trobava jo mateix i que, com és natural amb el pas dels anys, vàrem anar essent substituïts al llarg dels diferents i estatutaris mandats.

A partir del punt i moment del naixement d'aquesta entitat associativa promoguda per l'Enric Serras, com a president i amb gran dinamisme, no parà d'actuar sempre en defensa del comerç local mitjançant iniciatives tan diverses com la interposició de recursos legals en contra de les primeres i amenaçadores "grans àrees comercials", així com en la reclamació d'uns aleshores inexistent aparcaments públics.

Això, ho feia en moments en els quals encara no tothom tenia vehicle i quan una part

important de la societat no entenia prou el que poc després s'evidenciaria com a una necessitat social de primer ordre. Per si fos poc, els polítics representants d'aquesta part de la ciutadania, amb una evident manca de visió de futur, només percebien aquests equipaments com a signe d'un malentès i per ells combatut capitalisme, negant de forma persistent al sector comercial de la ciutat aquests imprescindibles equipaments.

Compartint amb ell l'any de naixença, o sigui el 1929, aquest fet casual potser ha fet que, espaiant-se en el temps el nostre personal contacte, encara continuï molt viu en mi el record agradable d'unes vivències de treball conjunt escaigudes en una etapa de la vida que no podré oblidar.

